

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ.

Τήν Πέμπτην, 11^{ην} /24^{ην} Ἰανουαρίου 2013, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν ἰδρυθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καί φέρουσαν τό ὄνομα αὐτοῦ Ἱεράν Μονήν, κειμένην εἰς τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, εἰς περιοχὴν μεταξύ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καί τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Ἡ Μονή αὕτη, ἰδρυθεῖσα ὑπό τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου καταγομένου ἀπό τήν Μογαρισσὸν τῆς Καππαδοκίας, συμπατριώτου καί συγχρόνου του Ἀγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, ἤκμασε τὸν 5^{ον} αἰῶνα ὡς κοινόβιον μέ πολλοὺς μοναχοὺς καθοδηγουμένους ὑπ' αὐτοῦ.

Λόγῳ τῆς γειτνιασέως της μέ τήν Βηθλεέμ καί τό Χωρίον τῶν Ποιμένων, ἡ Μονή δεν εἶχε τόσον ἡσυχαστικόν, ὅσον κοινωνικόν τρόπον μοναχικῆς ζωῆς, προκειμένου νά ἐξυπηρετῶνται οἱ προσκυνηταί ἐπισκέπται αὐτῆς.

Ὅρος ἐντάξεως ἐνός μοναχοῦ εἰς τήν Μονήν ἦτο ἡ ἐργασία τοῦ ἐργοχείρου, ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ὁποίου οἱ μοναχοί συνετήρουν καί ἡσκουν φιланθρωπικόν ἔργον. Σύνθημα τῆς Μονῆς ἦτο «οὐδεὶς ράθυμος εἰσίστω ἐν αὐτῇ». Διετῆρει γηροκομεῖον, πτωχοκομεῖον καί σχολεῖον διὰ τήν διδασκαλίαν τῶν μοναχῶν.

Εἰς τοὺς πολλοὺς μοναχοὺς, ἀσκηθέντας εἰς τήν Μονήν αὐτήν, ἀνήκουν ὡς περιφανεῖς, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μόδεστος, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καί ὁ Ἰωάννης ὁ Μόσχος, συγγραφεὺς τοῦ Λειμωναρίου.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 20^{ου} αἰῶνος ἀνέλαβεν ἀνακαινιστικόν ἔργον τῆς Μονῆς ὁ ἐκ Κρήτης μοναχὸς Λεόντιος, εἰς τήν δεκαετίαν τοῦ 1950 ὁ ἐκ Χίου μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων Βαρθολομαῖος, μετ' αὐτοὺς δέ ὁ ἐκ Σάμου μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Ὑάκινθος, μετ' αὐτοὺς δέ ἀπὸ τό 1976 ἕως τῆς σήμερον ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερόθεος, ἀνακαινίσας τὸν Ναὸν τῆς Μονῆς καί προσθέσας κτιριακὴν πτέρυγα εἰς αὐτήν καί προασπίζων τὰ συμφέροντα τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν περίξ τῆς Μονῆς κτηματικὴν περιουσίαν αὐτῆς.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη Μονή τοῦ Πατριαρχείου ἀνεδείχθη ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σάββα εἰς παγχριστιανικὸν μοναστικὸν κέντρον καί εἰς ὀρμητήριον προασπίσεως τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος, ἔναντι τοῦ μονοφυσιτικοῦ καθ' ὅλον τον 5^{ον} αἰῶνα.

Εἰς τήν Μονήν ταύτην προσῆλθε τήν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ἀραβοφώνων Ἱερέων καί ἱεροδιακόνων, ψαλλούσης ἑλληνιστί τῆς χορωδίας ὑπὸ τὸν Πρωτοψάλτην τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀριστόβουλον καί τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος Μπετζάλλας ὑπὸ τὸν κ. Ἱμπραήμ Κάρκαρ ἀραβιστί καί παρακολουθούντων ἐν εὐλαβείᾳ καί εὐσεβείᾳ πιστῶν πληρούντων τὸν Ναὸν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος καί

ἀραβοφώνων ἐκ τῶν γειτνιαζουσῶν κωμῶν Μπετζάλας, Βηθλεέμ καί Χωρίου τῶν Ποιμένων. Πρός τούτους ἐκήρυξε εἰς τό Κοινωνικόν τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἐχθοῦ ζοφώδους καί βεβορβορωμένου ἰόν καθάρσει Πνεύματι λελουμένοι νέαν προσωρμίσθημεν ἀπλανῇ τρίβον, ἄγουσαν ἀπρόσιτον εἰς θυμηδίαν, μόνοις προσιτήν, οἷς θεός κατηλλάγη».

«Οἱ Χριστιανοί», λέγει ὁ ὑμνωδός, «πού καθαριστήκαμε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα κι ἔτσι ἀποβάλαμε τό δηλητήριο τοῦ σκοτεινοῦ καί βορβορώδους ἐχθοῦ, ἀγκυροβολήσαμε στή νέα καί ἀσφαλῆ ὁδό, πού ὁδηγεῖ στήν εὐφροσύνη καί ἡ ὁποία, ἀπλησίαστη στούς δαίμονες καί τους ἀπίστους, εἶναι, ἀντίθετα, προσιτή μόνο σ' αὐτούς, μέ τούς ὁποίους συμφιλιώθηκε ὁ θεός».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

εὐσεβεῖς Χριστιανοί,

Εἰς τήν νέαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπλανῇ τρίβον, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, προσωρμίσθη, ἀγκυροβόλησε καί ὁ σήμερον ἑορταζόμενος Ὁσῖος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης. Τήν νέαν δέ αὐτήν ὁδόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεκαινίασε ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός κατὰ τό βάπτισμα Αὐτοῦ ὑπό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς τόν Ἰορδάνην ποταμόν.

Ὁ Ὁσῖος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἀνεδείχθη κοινοβιάρχης καί καθηγητής τῆς ἐρήμου, «τήν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἐκμιμησάμενος γύμνωσιν τήν ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ τελεσθεῖσαν», ὡς ψάλλει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Κατέλιπες τόν κόσμον καί τά ἐν κόσμῳ Ὅσιε, τήν τελεσθεῖσαν γύμνωσιν, τοῦ Δεσπότου ἐκμιμησάμενος ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, Θεοδόσιε. Τόν Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὧμων ἄρας, ἔδραμες ἐπὶ τόν τούτου τάφον, ἐλάφου δίκην ἐπὶ ὑδάτων πηγάς, σωτηρίους».

Ὅντως, ἀδελφοί μου, ὁ Ὁσῖος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος, λαβών ἐπ' ὧμων αὐτοῦ τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἀφῆκε τήν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Μογαρισσόν τῆς Καππαδοκίας ὡς καί τούς εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν πατέρα αὐτοῦ Προαιρέσιον καί τήν μητέρα αὐτοῦ Εὐλογίαν καί ἐγκατεστάθη εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον, τόν ὁποῖον μετέβαλεν εἰς ἐργαστήριον ἀσκήσεως καί σωτηρίας ψυχῶν. Οὗτος ὁ Ὁσῖος Πατήρ ἡμῶν, μιμούμενος τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Πρόδρομον ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν ἐγκρατείας, ὥστε τῆς ἐβδομάδος, ὡς λέγει ὁ Συναξαριστής αὐτοῦ, «ἅπαξ σιτίζεται καί τριάκοντα χρόνους ἄρτους ὅλως μή γευσάμενος καί τήν ἄλλην ἀρετήν ἀσκήσας ἐπὶ τοσοῦτον, ἀναβάσεως ὕψος ἦλθεν, ὡς καί παράδοξα θαύματα ἐκτελεῖν», ἔν ἐκ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ εἶναι καί ἡ σήμερον ἐπιτελουμένη ὑπό τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος λειτουργική καί εὐχαριστιακή σύναξις ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ τοῦ ἀγιάσματος αὐτοῦ, δηλονότι τῆς ἀσκήσεως καί τῆς ταφῆς αὐτοῦ.

Λέγομεν τόπον ἀγιάσματος αὐτοῦ, διότι ὁ Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἀνέδειξε τόν πάλαι ποτέ ἐρημικόν καί πετρώδη τοῦτον τόπον εἰς Ἰορδάνιον πνευματικὴν πηγὴν, δηλαδή εἰς πηγὴν βαπτίσματος μετανοίας καί λουτροῦ παλιγεννεσίας, (Τιτ. 3,5). «Ἐπινον γάρ, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἡ δέ πέτρα ἦν ὁ Χριστός», (Α' Κορ. 10,4).

Τό βάπτισμα τό ὁποῖον λαμβάνομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἀδελφοί μου, εἶναι, κατά τόν Μέγαν Παῦλον λουτρόν παλιγεννεσίας τουτέστιν ἀνακαινίσεως καί ἀναπλάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ἡμῶν φυράματος, πού ἐνεργεῖται διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τό βάπτισμα καθαριζόμεθα ἀπό τόν ρυῖπον τῆς ἀμαρτίας καί ὁδηγούμεθα εἰς τήν νέαν ἐν Χριστῷ ζωήν.

«Βάπτισμα τοίνυν ἐστίν», διδάσκει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, «ἀμαρτιῶν κάθαρσις, ἄφεσις πλημμελημάτων, ἀνακαινισμού καί ἀναγεννήσεως αἰτία. Ταύτην δέ τήν εὐεργεσίαν οὐ τό ὕδωρ χαρίζεται, ἀλλά θεοῦ πρόσταγμα καί ἡ τοῦ Πνεύματος ἐπιφοίτησις μυστικῶς ἐρχομένη πρός τήν ἡμετέραν ἐλευθερίαν, ὕδωρ δέ ὑπηρετεῖ πρός ἔνδειξιν τῆς καθάρσεως... «ἐάν μή τις γεννηθῇ φησιν ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ», (Ἰωάν. 3,5). Καί διερωτᾶται ὁ Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, «διατί τά δύο καί οὐχί μόνον τό Πνεῦμα αὐτάρκες ἐνομίσθη πρός τήν συμπλήρωσιν τοῦ βαπτίσματος; Σύνθετος ὁ ἄνθρωπος καί οὐκ ἀπλοῦς, ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμεθα καί διά τοῦτο τῷ διπλῷ καί συνεζευγμένῳ τά συγγενῇ καί ὅμοια φάρμακα πρός θεραπείαν ἀπεκληρώθη, σώματι μέν τῷ φαινομένῳ ὕδωρ τό αἰσθητόν, ψυχῇ δέ τῇ ἀοράτῳ Πνεῦμα τό ἀφανές πίστει καλούμενον, ἀρρήτως παραγινόμενον».

Ἡ κάθαρσις τήν ὁποίαν παρέχει ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τό Ἅγιον Βάπτισμα «ἀφανίζει», ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, τόν «ἰόν», δηλαδή τό δηλητήριον τοῦ «ζοφώδους καί βεβορβορωμένου ἐχθροῦ». Ὁ ἐχθρός δέ οὗτός ἐστίν ὁ διάβολος (Ματθ. 13,39). Καί διατί χαρακτηρίζεται ὡς ζοφώδης καί βεβορβορωμένος; Διότι εἶναι ὁ πατήρ τοῦ σκότους καί ἔχει τήν ἐξουσίαν τοῦ σκότους, (Λουκ. 22,53,- Κολ. 1,13) καί ἐμπνέει τά ἔργα τοῦ σκότους, (Ἐφ. 5,11) καί βεβορβορωμένος, ἐπειδή ἱκανοποιεῖται εἰς τά ἔργα τοῦ ψεύδους καί τῆς πλάνης μετήλλαξεν τήν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει.

«Διά τοῦ βαπτίσματος», διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «τήν ἀπαρχήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαμβάνομεν καί ἀρχή ἐτέρου βίου γίνεται ἡμῖν ἡ παλιγεννεσία καί σφραγίς καί φυλακτήριον καί φωτισμός». Με ἄλλα λόγια, διά τοῦ βαπτίσματος εἰσερχόμεθα εἰς τήν ἐν Χριστῷ καινήν ζωήν καί ἐνδυνάμεθα τόν καινόν ἄνθρωπον, «τόν κατά θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ. 4,24). Τοῦτό ἐστι κατά τόν ὕμνωδόν ἡ «ἀπλανής τρίβος», δηλαδή ἡ ὁδός, ἡ ἄγουσα εἰς θυμηδίαν εἰς τήν ἀληθινήν εὐφροσύνην καί χαράν καί ἀγαλλίασιν. «Μάλιστα δέ χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ καί δεδοξασμένῳ», (Α΄ Πέτρ. 1,8) καί πεπληρωμένη (Β΄ Ἰω. 12) Αὕτη ἀκριβῶς ἡ χαρά εἶναι ὁ καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, (Γαλ. 5,22). «Μόνοις προσιτήν, οἷς θεός κατηλλάγη» εἶναι προσιτή μόνον εἰς αὐτούς μέ τούς ὁποίους κατηλλάγη καί συμφιλιώθηκε ὁ θεός.

Τήν θείαν ταύτην καταλλαγὴν καί συμφιλίωσιν ἐπέτυχεν καί ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος, κοινοβιάρχης καί καθηγητής τῆς ἐρήμου, εἰς ὃν ἐκτενῶς μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ βοῶμεν: «Μή ἐπιλάθῃ καί νῦν τῆς ποίμνης σου, καί τοῦ λαοῦ σου, παμμάκαρ Θεοδόσιε, ἀλλά πρεσβεΐαις σου πρός Κύριον καί ἱκεσίαις πρός τήν Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ, σῶσον ἡμᾶς καί εἰρήνευσον τόν κόσμον καί τήν δοκιμαζομένην ἡμῶν περιοχὴν δεόμεθα». Ἀμήν.

καί ἀραβιστί ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/01/24/1919/>

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ εἰς τό ἑξωτερικόν προαύλιον τῆς Μονῆς μέ κάθοδον εἰς τό Σπήλαιον τῶν Μάγων, ἐν ᾧ οἱ

τάφοι κεκοιμημένων Πατέρων καί τῶν ἀσκητριῶν μητέρων τῶν Ὁσίων ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου, ἁγίας Σοφίας, μητρός τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ἁγίας Εὐλογίας, μητρός τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου καί ἁγίας Θεοδότης, μητρός τῶν ἁγίων Ἀναργύρων καί μέ μνημόσυνον εἰς τόν τάφον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων Βαρθολομαίου καί Λεοντίου Μοναχοῦ.

Τήν Λιτανείαν, τήν διανομήν τοῦ ἀντιδώρου καί τήν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε δεξίωσις τῆς Πατριαρχικῆς Συνοδείας καί παντός τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἀκολούθως δέ ἐόρτιος μοναστηριακή τράπεζα ὑπό τοῦ φιλοξένου Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱεροθέου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder